

Heroverfor står imidlertid, at den direktivbestemte regulering på grund af sin brede og generelle udformning (kreditor skal have krav på at få rimelig kompensation for alle relevante omkostninger) forekommer velegnet som grundlag for en generel regulering af spørgsmålet om fordringshaveres dækning for udenretlige inddrivelsesomkostninger. Der vil herved blive skabt en ensartet retlig ramme, der ikke helt overlader spørgsmålet til parternes aftale i det enkelte tilfælde.

Hensynet til at sikre en ensartet adgang til at få dækket inddrivelsesomkostninger hos skyldneren taler således med betydelig vægt for, at reglerne bliver af generel karakter, jf. herved også betænkning nr. 1321/1996 om inkassovirksomhed (side 58), hvor den pågældende arbejdsgruppe bl.a. anbefalede, at kreditors ret til at kræve inkassoomkostninger betalt af skyldner uden hjemmel i aftalen eventuelt blev reguleret generelt og uafhængigt af, om kreditor har benyttet sig af et inkassobureau eller ej.

Det bemærkes, at der i Norge og Sverige er gennemført særlig lovgivning om kreditors ret til erstatning for inddrivelsesomkostninger, der også finder anvendelse i forbrugerforhold. Der henvises til pkt. 4.5.3. nedenfor.

Justitsministeriet finder på den anførte baggrund, at de foreslåede regler om dækning for inddrivelsesomkostninger bør gælde generelt for fordringer på formuerettens område, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, nr. 1 (den foreslåede § 1, stk. 2).

4.5.3. Bemyndigelse for justitsministeren til at fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter der kan kræves betalt efter § 9 a, stk. 1

Med lovforslagets § 1, nr. 11 (den foreslåede § 9 a, stk. 3) foreslås der indsat en bemyndigelsesbestemmelse i loven, der giver justitsministeren mulighed for ved bekendtgørelse at fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt efter § 9 a, stk. 1.

Direktivet åbner som nævnt ovenfor under pkt. 4.5.1. mulighed for, at medlemsstaterne under overholdelse af bl.a. proportionalitetsprincippet kan fastsætte et maksimalt beløb for omkostninger ved inddrivelse for forskellige niveauer af gæld. Der findes både i norsk og svensk ret regler for skyldnerens maksimale erstatningspligt ved udenretlig inddrivelse. Der henvises for norsk rets vedkommende til kongelig resolution af 14. juli 1989 (inkassoforskriften – FOR 1989-07-14 nr. 562) og for svensk rets vedkommende til forordning (1981:1057) om ersättning för inkassokostnader m.m. Reglerne er omtalt i betænkning nr. 1321 fra 1996 om inkassovirksomhed, side 32 og 39.

Der vil med bemyndigelsesbestemmelsen kunne fastsættes lignende regler i dansk ret. Disse regler vil efter forslaget kunne fastsættes med henblik på, at udgifterne skal være gennemsigtige og stå i passende forhold til fordringen, herunder regler om, at der ved fordringer inden for bestemte beløbsgrænser alene kan kræves betaling op til visse maksimumsbeløb. Justitsministeriet vil snarest muligt efter fremsættelsen af lovforslaget iværksætte et arbejde, hvor også de berørte organisationer mv. vil blive inddraget, med henblik på udarbejdelse af sådanne regler.

Justitsministeriet agter endvidere – i lyset af de foreslåede regler i §§ 9 a og 9 b – at foretage de fornødne justeringer i pantebrevsformularernes bestemmelser om kreditors panteret for omkostninger, der er afholdt ved inddrivelse, og størrelsen af rykkergebyrer.

4.5.4. Særligt om rykker- og inkassogebyrer

Efter direktivet skal fordringshaveren som nævnt kunne kræve betaling for rimelige og relevante omkostninger ved inddrivelse af fordringen. Det giver anledning til tvivl, om udsendelse af rykkerskrivelse til skyldneren (både som led i egen- og fremmedinkasso) samt overgivelse af sagen til fremmedinkasso, f.eks. hos en advokat eller et inkassobureau, må anses for at være inddrivelse i direktivets forstand. Med henblik på at sikre, at der ikke kan rejses spørgsmål om gennemførelsen af direktivet på dette punkt, bygger lovforslaget på den forudsætning, at der er tale om inddrivelse, når der udsendes rykkerskrivelser mv.

Der er med virkning fra 1. juli 2001 gennemført regler om rykkergebyrer mv. i renteloven (den nuværende § 9 a), som alene gælder i forbrugerforhold, jf. lov nr. 462 af 7. juni 2001 om ændring af renteloven. Den nuværende § 9 a gælder både med hensyn til rykkerskrivelser udsendt af den erhvervsdrivende selv, og hvor dette er overladt til andre, f.eks. et inkassobureau eller advokat. Der kan højst opkræves et gebyr på 100 kr. pr. rykkerskrivelse og højst for 3 rykkerskrivelser vedrørende samme fordring. Endvidere kan der højst opkræves et inkassogebyr på 100 kr.

Med lovforslaget sker der ikke materielle ændringer i den beskrevne retstilstand i forbrugerforhold, og lovforslaget medfører således på dette punkt alene, at reglerne om loft over rykkergebyrer mv. i forbrugerforhold indsættes i en ny § 9 b i renteloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Efter direktivet kræves det ikke, at der i de af direktivet omfattede handelsforhold fastsættes tilsvarende detaljerede regler som i forbrugerforhold, men alene, at fordringshaveren får krav på »rimelig« kompensation for relevante inddrivelsesomkostninger.